

Dir el què pensem

Dll, 19/04/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Es preguntaran per el títol d'aquesta col·laboració que enceto avui. El més còmode seria donar-li el "Sense títol" que l'Andreu Buenafuente es va atrevir a escriure a la capçalera del seu programa, deixant enrere a tots aquells que ho havien pensat però no es van atrevir a fer-ho. La vida, més que enginy, moltes vegades és gosadia.

He posat títol a moltes coses, fins i tot a cadenes de televisió, però no escric aquí per presumir de les coses que he fet més o menys bé i oblidar-me de les malifetes. Quasi preferiria escriure sobre els meus errors i torpesses. Com a mínim seria alliberador per a mi, encara que no sé si molt profitós per a vostè o per tu, hipotètic lector.

Tinc grans avantatges amb relació amb els polítics o els banquers o fins i tot els religiosos que al seu costat tenen assessors que no els hi deixen treure les males puces de sobre. Dictaminen que "no podem donar imatge de feblesa" i així ens va. Encara que dins d'aquests "especialistes" els pitjors -en algunes ocasions- són els advocats. "Si ho reconeixem ens portaran a judici", és el seu consell de capçalera. "No ho direm -afegeixen- i a més a més direm el contrari. Així en cas de demanda o prova sempre podem aclarir que "nosaltres ja ho havíem dit". Per això, moltes vegades la vida pública és tan mesquina. Quan els ciutadans creuen que no n'hi ha un pam de net és perquè no es creuen el que diem en públic.

A veure si aquí som capaços de dir el què pensem, o fem, o en el què ens equivoquem. Tant de bo. El títol? En una novel·la negra que fa poc que he llegit (Els homes de la dalla de John Connelly, editada per Bromera) i que els hi recomano, un dels protagonistes -l'Angel- després de sospirar, diu:

- "I jo que començava a gaudir d'una vida tranquil·la!"

- "Sí, però cal que hi hagi soroll per apreciar el silenci", li contesta l'altre protagonista, en Louis.

He de dir que m'agrada el silenci?